

Rollen "Halim" ur Ett öga rött av Jonas Hassen Khemiri

Halim

Jag försökte tänka allt som fanns runtomkring var soft och länge jag tittade på duvorna som flög för det var skönt att titta upp, men ändå jag kunde inte sluta tänka stickor i blodet och kroppen kunde inte riktigt sitta still för det sved och brände fast pannan frös. Frätande ormar simmar genom blodet upp till minnesdammen och jag minns blänkande spottsnören och krampande klohänder och sladden som sattes in i slutet när det bara var liv i ögonen. Banankartonger fyllda med kläder och sjalar står kvar i grovsoprummet ...

... och du har gått bort och jag minns det gick lugnt till och sen jag kunde inte hindra gick ner i soprummet igen för att ångra men pappa sa det var fel, måste gå vidare, kramar om, och jag fortsatte packa som en galning, och det gick någon veckan innan flytten blev färdig och pappa sa det blir trångt men vi klarar oss och nya skolan blir hundra gånger bättre för alla i förorten kommer hamna i rännsten och jag minns min pappas leende som var tomt på glädje och lika mycket skal som din kropp...och...och inuti det är som två bråkande röster just nu. Den enda säger det är dags att lägga skrivandet på hylland, tejpa skrivboken. För varför ska man fortsätta skriva filosofier och tankar när såna som Dalanda säger dom kommer alltid finnas nära och sen flyttar från stan?

Den andra rösten påminner texter är det bästa sättet att hålla balansen. Plus att ord är som mäktigaste vapnet som aldrig blir oslipat eller får slut på kulor. Kanske ni tycker att det jag berättar är fett flummig. Vad kan jag säga? Jag berättar ärlig för jag tänker det är viktigt att man är riktig och det här är äktast möjliga om mitt liv!